

Modrovousova třináctá komnata

„Ale on je nevinný!!!“, Annihilie je pevně přesvědčena. Paranoia s heslem vy to nechápete žene pestrobarevnou skupinku k touze být hluší. Jak Oidipus a jeho kumpáni mít uši voskem zalitý. Tato siréna s komplexem ublíženosti je klenotem v barevné psychoterapeutické skupině. Její ublíženecké proklamace všechny ostatní zajímají asi jako prošlá trvanlivost. Terapeutka to dá jasně najevo. Víc než Annihilie ji zajímá, proč matka s dcerou ruce a nohy jejich Dory vyměnily za nepoužitelný, leč zlatý, kus takové obskurní věci, jakou je kolovrat. Nebo proč jistá paní pedanticky nutila svou nevlastní dceru probírat hrách od popela.

Koho by Annihiliina masochistická lovestory zajímala? Ona se přesto nevzdává a prošmejdí každičký kout, až dopadne nebohého pacienta. Oběť spoutá svým úsměvem a mučí ji svým vyprávěním. Nebožák je bez šance a musí ji vyslechnout:

Být mladá a hezká je průšvih. No a navíc chudá - tak to už je přímo průser! Zatracený otcovský komplexy, navíc dokořeněný koňskou dávkou majetnictví. A čím víc ten holomek má merglí v kešeni, tím je to větší horor. Naše pani terapeutka by to asi vysvětlila tím, že čím víc si nahrabe, tím víc je závislej a nejní schopen se na žádnou věc koukat jinak, než jako na subjekt svých mrzkých mamonských pudů.

Sice to byl pajzl, kam by naše odvážná lady Karkulka a ani její vlk nevlezli. Cigaretovej dým tam teda nebyl hustej jak mlíko a nedal by se krájet, ale stačil jako solidní náhražka za umělou mlhu. Přesto mne toto vykřičený doupě živilo. A né že bysem se chtěla vytahovat, ale vod tý

doby, co sem jim hopsala po pódiu a stále četnější publikum obšťastňovala sprostonárodníma odrhovačkama, tak se jim do kasy sypala hustší škvára. Mladí, bohatí a nadějní proutci byli ochotní se kvůli mně mačkat na trsplacu a šmírovat, zda moje oděvní kreace odhalí skulinku, kterou zmerčí mé kozičky. A ty návrhy! Jo jasan, nikdy sem kvůlivá nim neměla nouzi o štamprlata různýho šnapsu, ale ani o hafo lechtivých nabídek. Ale to teda né! Sem sice možná chudá kůže, ale počestná! Za pár deci lacinýho chlastu mě teda nelapnou. A před frajerem s bavorákem taky nepadnu na zadnici a nerozhodim tlapy! Svůj věneček si schovám do svatby a až mě někdo vograbčí, tak mu ho s láskou věnuju na krvavym podnosu.

Ale když přišel on, mého srdce žampión, tak mně jeblo: zabouchla sem se jak Júlie a bylo vymalováno. Já byla kočka z chudý čtvrti, co se živila jako songařka v opiovym brlohu a on špička prachatýho ledovce. Teda jeho prašule mne ani tak nezbouraly, jako jeho charisma. No a dyž vás takovej šťovík požádá o ruku, prásknete snad do bot? Houby! S očima jak žárovčičky se necháte vtáhnout do chomoutu a ještě si tleskáte.

Svatební cesta - to byl vohňostroj luxusu. Z nalejvárný čtvrtý cenový do nóbl lokálu; rokec vystřídala opera; panelák vila na periférii; prázdniny ve vidlákově zas dovča na Riviéře. No a co že byl předtim dvakrát ženatej a že jeho starý zmizely jak po projížďce v bermudskym trojuhelníku. Teď sem tu byla já a čekala na svou noc prvníčky.

Můj panenskej dárek byl notně krvavej a nebyla to jen má vina. Tu noc sem prvně poznala, co to je být v rukou muže. Vydaná v jeho milost, v jeho dusící polibky. Teda ty jeho hubance si takový poetický název nezaslouží! Notný průplesk přes zadnici mi vrazil dycky, když sem se pohnula jinak, než si přál. Nohy musely být v úhlu, který se líbil jemu,

ani o stupeň jinak! Hlava na zemi, zadek ve vzduchu, když on poručil. Pusa otevřena tak jak to vyžaduje jeho mužství.

Po té noci sem si myslela, že sem ochutnala celej jídelníček kamasútry: mít jeho šlechtickýho cara v mý plebejský pusince jsem považovala za gastronomický Mount Everest. Jak málo jsem věděla o tom, jak borci chtěj válčit v posteli! Pravda, něco mne mělo trknout už při mym tenkrát poprvé. No a vlastně nakopnout mě mělo i to, jak mne klofnul:

dominantně a bez kompromisů. Ale protože mi to nedocvakávalo, tak tu pro mý prozření byly jeho bichle s hrozivými dřevoryty. Truhlice plné psích bičů, ač čoklíků měl pomálu. Obrazy trpících dívek. Ty mi popravdě kebulku docela zamotaly: odpudivý výjev trestané otrokyně, krev valící se ze zad, ústa plná výkřiků utrpení... A mně se broskvička nalejvá šťávičkou a oči klíží touhou! No co víc by mne mělo trknout?! Jenže já ač spodina sem byla v podstatě puritánská slípka a o libůstkách horních deseti tisíc sem neměla ani šajna.

Jeho panovačný chování a sexuální nadřazenost mne sice huntovalo, na druhou stranu však záhadně rajcovalo, až to ve mně vřelo. Konec mýho tápání udělal vstup do té komnaty, ale ještě před tím tu byla ta záhada s jeho služkou: Podřízených kočiček měl hafl, ale tadle byla onačí. Na sobě dycky jinší hadry, pas týranej korzetem, až se jí prsenstvo dralo ven.

Zdravila sice přeuctivě, až mi to stehny škubalo, ale svůj aristokratickej frňák nikdy nesklonila. Nemohla sem si pomoct, ale můj Pán a ta služebná měli mezi sebou náký tajemství. Zjevovala se dycky, když mne můj drahej hobloval. V poslušným pokleku špicovala naše propletený těla a ač trpěla, tak se jí to líbilo. Nerozumněla sem tomu ani zbla - je snad ona jeho vydržovanou heterou? A pak sem je načapala: oddaně vzhlížela k mému choti, který v rukou třímal jeden z těch děsivých psích

karabáčů; slastně děkovala za každou příšernou ránu, kterou jí on uštědřoval, až jí krev crčela.

Uteč! Zdrhni! Práskni do bot, radil mi mozek, ale na co vám je, když vám vaše vlastní micka, ta zvlhlá zrádkyně, poroučí zůstat! No a pak sem konečně objevila tu komnatu. Teda bylo to takhlenc: Manžilek si už asi řek, že je čas na převýchovu a vzal to hop, nebo trop; řek si postav kočku před hotovou věc a když se jí vyložené karty nebudou hodit do krámu, tak - papá! Nakukal mi, že musí jet hákovat kamsi do tramtárie a že mu mám pohlídat klíče. Dvanáct od dveří k ložnicím, salónům a halám a ten třináctý - ten je zapovězený.

„Hlídej je jako oko ve svý hlavince, uživej si, jak je ti libo, moje drahé zvířátko; ale ten třináctý, ten nezkoušej!“, No schválně - co byste udělaly vy?! Poslechli? Ale prdlačky! Šli byste a hledali dvěře, které k němu padnou. No, že by ty futra byly ňáká extra třída, to se říct nedá! Ani v žádným temným koutě skrytý našim očím se nekrčily. Byly obyčejný (jo! zklamalo mne to!) a já kolem nich chodila den co den. Že takový nevýrazný dveře jsou bránou do světa tajemství sem si nechtěla přiznat. Ani nezaskřípěly, jak by se na tajemný dveře slušelo, když sem je otvírala. I ten kamrlík nebyl žádnéj vodvaz: huňatej koberec a polstrovaný zdi, jedna klekačka, velká truhla a toť vše. No vlastně: na druhej okuk to už bylo trochu jiný, divnějši. Tak zaprvý: Proč jsou ty zdi ozdobený tepichem? Proč je tu spousta skob, na stropě, po zdech ve výšce očí, vztažených rukou i kotníků? Na co? A to klekadlo - to má též hafl různých úchyťů! Proč? V truhle se svíjí kožení hádcí psích důtek; což mne už ani nepřekvapuje. K děsivému poznání se přidává na dně ležící škatule plná fotek - ty dřevoryty v bichlích byly jen vyřezané, ale todle, to je vyfocená realita!

Dívka klečí na zemi, nohy spoutané, ruce vysazené do výšky, prsa vyklenutá. Slastně přivírá oči... Pán se bičíkem dotýká jejích prsních bradavek, z úst jí mimovolně splývá šťastný vzdech. On jí karabáčem značkuje prdelku, záda, jeho bota ji trestá, z několika ran už vytéká krev...

Musela sem opřít, škeble se mi motala a v buchtičce mi to tepalo jako vojsko v bagančatech. Takže můj choť je sadistický deviant. A ta kočka na fotce? No jasan, že sem ji znala! Jeho minulá žena - i k nám do chudinský čtvrti se dostaly novinky z vysoký společnosti! V nejednom plátku se před lety propíralo, že si Modrovous nabrnkl Madame la comtesse - dědičku nejstaršího erbu. A o pár járů později se zas šuškal o jejím záhadným zmizení. Jenže ten frňáček, ta tlamička, to sem neznala jen z cajtunků na křídovym papíře, ale tak ňák blíž... Ty oči plné radostné trýzně... Už to mám! To je ta naše služebná, došlo mi.

Kurňadrát, tak to je nářez!

Probírám se fotograficky zachycenou bolestí mých předchůdkyň a závidím jim. Chci být pro něj stejně dobrá; chci aby na mne plýtl časem a fantazií tak, jako na ty nebožky. To že se v tu chvíli futra rozletěly, až sem si málem nadělala do svejch šlechtickejch spodárek, to byl přirozenej chod událostí. Jeho modrořerný vousy mu zářily tak, že mi už jeho přízvisko bylo úplně jasný.

„Nezakázal sem ti snad sem lézt?!“ Páni! takhle přísně mne jednou větou eště nikdo neproprd! Jak jeptiška načapaná při hnětení bábovky klopím kukadla k zemi a přeji si být menší, ještě menší a nejmenší. „Holčička zlobila. A neposlechla!“ Tak tento tón znám - takto mluvil nejvyšší šerlok, když mne benga čapla na cizejch hruškách. Vím taky, co by mělo následovat, ale teď se na výprask těším jak na cuc na kládě.

Mimovolně se spouštím na kolena a cukrkandlovým hláskem prosím: „Nezlobte se, můj Pane. Potrestejte mne, ať na to nikdy nezapomenu.“ Slibuje mi trest, aby se mi do kebuly vrylo, jak se má chovat správná poslušná holčička. Svazuje mi tlapy, upevňuje mne do obskurní polohy, ochutnávám jeho bič, poznávám jeho přísnou nadvládu. Cucám jeho sémě i svou krev. Brečím bolestí i štěstím. Háky v kůži. Karábačem roztrhaná pokožka. Voskem popálené ruce. Z takovéto extáze mne jen tak něco nevytrhne!

No a pak přišli flojdi. Loajalita služebných asi nesahala k mému utrpení. Kromě služky „la Comtesse“, pochopitelně! Ta zdárně asistovala a zaučila mne do všech tajů podřízené čubičky. Prostě Modrovousovi zaměstnanci to nějak nevydejchali a to děsivé domácí násilí suše nabonzovali. Modrovouse šoupli do chládku (a marný bylo, že sem řvala na plný koule, že o ty do krve rozmlácený záda, rozsekanou sedýnku a popálený ruce sem poníženež žebroula) a mne do cvokhausu. Madame la Comtesse si radši hodila mašli, než aby svému šosáckému okolí vysvětlovala proč dobrovolně oblékla služkovskou zástěrku. No a já bysem nejradši vyřvala do celého světa tu lásku, jakou sem cejtla, když se mi můj muž, můj Pán věnoval se svými mučícími hračkami. ON JE VÁŽNĚ NEVINEJ!!!

„Annihilie, tak to by stačilo,“ přestřihává nit výřečnosti paní terapeutka, „vem si prášky a běž spát. Zítra to probereme na skupině.“ Annihilie nemá jinou šanci než se ponořit do růžové vaty opiátových snů, ve kterých svistí biče a pláčívky. Paní doktorka by to také ráda zalomila, ale přivezli nový případ - zajímavý doplněk do stávající pestrobarevné skupiny.

Mountbatten

